

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (трети състав)
16 май 2012 година

Дело F-42/10

Carina Skareby
срещу
Европейска комисия

„Публична служба — Задължение за съдействие — Членове 12а и 24 от Правилника —
Психически тормоз от страна на пряк ръководител“

Предмет: Жалба, подадена на основание член 270 ДФЕС, приложим в областта на Договора за Евратом съгласно член 106а от него, с която г-жа Skareby иска отмяната на решението на Комисията от 23 юли 2009 г. за отхвърляне на искането ѝ за съдействие с оплакване за психически тормоз, и доколкото е необходимо, отмяната на решението на органа по назначаването от 19 февруари 2010 г. за отхвърляне на подадената от нея административна жалба

Решение: Отхвърля жалбата. Осъжда жалбоподателката да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и три четвърти от съдебните разноски на Комисията. Комисията понася една четвърт от направените от нея съдебни разноски.

Резюме

1. *Длъжностни лица — Жалба — Правен интерес — Жалба на длъжностно лице, което твърди, че е жертва на психически тормоз, насочена срещу отказа по искане за съдействие — Запазване на правния интерес, независимо от изтеклото време и от липсата на опасност от повторно извършване и искане за обезщетение (член 91 от Правилника за длъжностните лица)*

2. *Длъжностни лица — Дисциплинарен режим — Разследване, предхождащо образуването на дисциплинарното производство — Право на преценка на администрацията — Обхват (приложение IX към Правилника за длъжностните лица)*

3. *Длъжностни лица — Психически тормоз — Понятие — Поведение с цел накърняване на доброто име на заинтересованото лице или влошаване на условията му на труд — Изискване за повторяемост на поведението — Изискване за умишленост на поведението — Обхват — Липса на изискване за злонамереност на извършителя на психически тормоз (член 12а, параграф 3 от Правилника за длъжностните лица)*

4. Длъжностни лица — Решение с неблагоприятни последици — Задължение за мотивиране — Обхват — Непълнота на мотивите — Отстраняване на нередовности в хода на съдебното производство — Условия
(член 25, втора алинея от Правилника за длъжностните лица)

1. Когато става дума за толкова сериозен въпрос като психическия тормоз, трябва да се приеме, че длъжностното лице, което твърди, че е жертва на психически тормоз, и обжалва по съдебен ред отказа на институцията да разгледа по същество искане за съдействие, по принцип има правен интерес, чието наличие съгласно съдебната практика е предпоставка за допустимост на иска или жалбата, въпреки че не е поискало нито да му се заплати обезщетение за евентуално причинените поради тормоза вреди, нито да бъде образувано дисциплинарно производство срещу извършителя и въпреки че според данните тормозът от години е бил преустановен.

Този извод се налага най-напред поради самата тежест на психическия тормоз — обстоятелства, които могат да имат пагубно отражение върху здравословното състояние на жертвата. Служител, който твърди, че е жертва на психически тормоз, запазва правния си интерес, независимо дали тормозът продължава или дали въпросното длъжностно лице или служител прави, възнамерява да направи или дори само има право да направи други искания, по-специално такива за обезщетение, във връзка с психическия тормоз, на който твърди, че е жертва. Евентуалното признание от страна на администрацията за наличие на психически тормоз само по себе си може да окаже благоприятно въздействие в терапевтичния процес по възстановяването на пострадалото от тормоза лице.

(вж. точки 29, 31 и 32)

Позоваване на:

Съд на публичната служба — 30 ноември 2009 г., Wenig/Комисия, F-80/08, точка 35

2. Администрацията разполага с широко право на преценка при воденето на възложените ѝ административни разследвания. В частност, доколкото ресурсите на администрацията са ограничени, тя проучва възложените ѝ преписки на пропорционален принцип, а именно по начин, който да ѝ позволи да отдели на всяка проверка необходимата част от времето, с което разполага. Впрочем администрацията разполага и с широко право на преценка относно качеството и полезността на свидетелските показания.

(вж. точка 38)

Позоваване на:

Съд на публичната служба — 13 януари 2010 г., A и G/Комисия, F-124/05 и F-96/06, точка 173

3. Член 12а, параграф 3 от Правилника по никакъв начин не прави злонамереността от страна на лицето, за което се предполага, че упражнява тормоз, необходим елемент от квалификацията на психическия тормоз. Всъщност тази разпоредба определя психическия тормоз като „непристойно поведение“, за чието установяване се изисква то да отговаря на две кумулативни условия. Първото условие е свързано с наличието на физически действия, проявени писмено или устно, с жестове или други действия, които се осъществяват „през определен период от време, многократно или систематично“ и са „извършени умишлено“. Второто условие, отделено от първото със запетая, изисква тези физически действия, проявени писмено или устно, с жестове или други действия, да водят до „урон[ване на] личността, достойнството или накърня[ване на] физическата или психологическата цялост на друго лице“. Поради обстоятелството, че наречието „умишлено“ се отнася до първото условие, а не до второто, е възможно да се направи извод в две насоки. От една страна, физическите действия, проявени

писмено или устно, с жестове или други действия, посочени в член 12а, параграф 3 от Правилника, трябва да имат умишлен характер, което изключва от приложното поле на тази разпоредба проявите, извършени случайно. От друга страна обаче, не се изисква тези физически действия, проявени писмено или устно, с жестове или други действия, да са извършени с намерението да се урони личността, достойнството или да се накърни физическата или психологическата цялост на дадено лице. С други думи, по смисъла на член 12а, параграф 3 от Правилника може да има психически тормоз, без упражняващото тормоз лице да е имало намерението чрез своите прояви да накърни доброто име на засегнатото лице или да влоши съзнателно условията му на труд. Достатъчно е само проявите на упражняващото тормоз лице, стига да са умишлени, да са довели обективно до такива последици.

В това отношение, за да бъдат квалифицирани като тормоз, спорните прояви трябва да са довели обективно до накърняване на доброто име на засегнатото лице или влошаване на условията му на труд. Доколкото тези прояви трябва по силата на член 12а, параграф 3 от Правилника да са непристойни, от това следва, че квалификацията на тормоза е поставена в зависимост от условието той да има достатъчно обективно проявление в действителността, в смисъл че безпристрастен и разумен, нормално чувствителен наблюдател, поставен при същите условия, може да го определи като прекомерен и укорим.

(вж. точки 63 и 65)

Позоваване на:

Съд на публичната служба — 9 март 2010 г., N/Парламент, F-26/09, точка 72

4. Не се изисква в мотивите да се уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 25, втора алинея от Правилника следва да се преценява с оглед не само на неговия текст, но и на контекста му, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя.

Освен това първоначалната непълнота на мотивите може да бъде отстранена с допълнителни уточнения, направени дори в хода на съдебното производство, когато преди подаването на жалбата си заинтересованото лице вече разполага с информация, която може да послужи като начало на мотиви.

(вж. точки 74 и 75)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 15 септември 2005 г., Casini/Комисия, T-132/03, точка 36; 11 декември 2007 г., Sack/Комисия, T-66/05, точка 65

Съд на публичната служба — 1 декември 2010 г., Gagalis/Съвет, F-89/09, точка 67; 13 септември 2011 г., Nastvogel/Съвет, F-4/10, точка 66